

[Indenrigsministeren.]

i Loven, og derom kan der naturligvis disputeres. Jeg maa være af den Opfattelse, at Lærlingene i Beværterfaget uddannes i visse Færdigheder, som kan sidestilles med dem; hvortil der sker Uddannelse i mange Haandværk, og derfor har jeg fundet det rimeligt at tage dette Erhvervsomraade med indenfor Bestemmelserne, der er indeholdt i Kapitel I, men jeg er naturligvis rede til en Forhandling om denne Sag.

At der i § 7 er Tale om Mestrenes Pligt til at betale Undervisningen i Fagskolerne og ikke udtrykkelig er nævnt Ordet Skolepenge, forstaaer jeg meget vel, at det ærede 8de Medlem for 5te Kreds har opholdt sig ved, thi det er af de Grunde, som det ærede Medlem fremførte, Meningen, at Pligten strengt taget kun skal omfatte Skolepengene, medens jeg dog haaber, at det almindelige i Fremtiden vil være som hidtil, at Læremesteren ogsaa betaler de fornødne Rekvisitter, vel at mærke, saa længe Forbruget af disse holder sig indenfor saadanne Grænser, at det deraf fremgaar; at Lærlingen under sin Uddannelse paa Skolen omgaas disse Rekvisitter paa forsvarlig Maade og ikke foranlediger Udgifter for Læremesteren, som er urimelige. I saa Tilfælde har Læremesteren jo Adgang til — og jeg har set mange Eksempler derpaa — at sige: Nej, naar du saadan ødsler med Tingene, vil jeg ikke mere betale. Det finder jeg fuldt ud begrundet. Det, som der er Tale om her, er derfor i Virkeligheden kun Skolepengene, men det er formet saaledes, som det er, for ikke ligefrem direkte at tilskynde Mestrene til at indskrænke sig dertil; man har formet det paa en Maade, som man haabede ikke vilde lægge Hindringer i Vejen for, at den Støtte, som Mesteren hidtil har ydet Lærlingen gennem Rekvisitanskaffelse, i Almindelighed ogsaa fremtidig kan blive ydet.

Man kan have delte Meninger om, hvorledes Ordningen af Læreprøven skal være. Jeg har ikke ment, at dette burde fastlægges i Loven, men er gaaet ud fra, at det kunde og burde ske gennem de Forhandlinger mellem Indenrigsministeren og Handelsministeren og de faglige Organisationer, som er foreslaaet i § 2. Derigennem vil der ogsaa kunne træffes saadanne Dispositioner, at det 11te tingvalgte Medlem (Carl F. Madsen) kan faa sit Ønske opfyldt med Hensyn til Svendenes Deltagelse i Bedømmelsen af Prøvens Udfald, en Deltagelse, som jeg maa finde rimelig,

og som jeg heller ikke paa nogen Maade har haft til Hensigt at lægge Hindringer i Vejen for. At en saadan Læreprøveordning bør have en fast Grund at hvile paa og bør fastlægges for et længere Tidsrum, og jeg ganske enig med det ærede 8de Medlem for 5te Kreds i. Betydelig Omskiftelighed i en saadan Ordning, Forandringer med korte Mellemrum, vil naturligvis berede Usikkerhed paa mange Omraader, en Usikkerhed, som er uheldig ogsaa for Lærlinguddannelsen, og jeg er derfor særdeles rede til en Forhandling paa dette Punkt, idet jeg dog vedvarende maa anse det for meget ønskeligt, at der bliver en Bevægelsesfrihed her, som neppe vil kunne naas, hvis Ordningen skal fastlægges i Loven.

Om nu Læretiden indenfor de enkelte Fag bør være 5 Aar eller 4 Aar eller 3 Aar, ja, det maa rette sig efter Fagets Omfang og den Vanskelighed, som er knyttet til at vinde den fornødne Færdighed i Fagets Udøvelse, ligesom det ogsaa maa være afhængigt af den Forberedelse, som Lærlingen har faaet, før han gaar ind i Faget. Derfor er der ogsaa i Lovforslaget kun fastsat maksimale Læretider, Maksimalgrænser, indenfor hvilke der er absolut Bevægelsesfrihed. Men denne Frihed bør gives Mestre og Lærlinge og deres paarørende i den frie Forhandling om denne Sag og bør ikke være begrænset, saaledes som i det Lovforslag, der tidligere har været til Forhandling her, ved Socialministerens Indgriben. Thi det, man der foreslog, var i Virkeligheden, at Socialministeren skulde være bestemmende med Hensyn til Undtagelser fra de Læretider, som var foreslaaet i det den Gang fremsatte Lovforslag, og jeg vil hævde, at Regelen er den, at Socialministeren savner enhver Forudsætning for at afgøre dette — i hvert Tilfælde har han langtfra Forudsætninger svarende til dem, som de Parter har, hvem Sagen angaar.

Det ærede Medlem (Carl F. Madsen) mente, at saaledes som Lovforslaget var formet, vilde det ikke faa nogen Betydning for Kontormedhjælpere, thi saadanne havde altid Realeksamen, og naar de har den, er de jo undtagne. Ja, det er muligt, at et betydeligt Tal af dem, der søger Uddannelse i Kontorvirksomhed, har Realeksamen, men at det altid skulde være Tilfældet, er dog vist en Udtalelse, som er stærkere, end det ærede Medlem tør fastholde, naar han nærmere overvejer Sagen, navnlig hvis han foretager en Undersøgelse paa dette Omraade. Men det